

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-ter 671.

Felolós szerkesztő:
Bíró Pal.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 5 ft, félévre 2.50, negyedévre 1.25
Egyes szám ára 5 kr.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-ter 502.
Hirdetéseket a legutóbbi számban közölünk.

Legyünk őszinték!

Sárospatak, jan. 29.

Ez alatt a cím alatt veszi bírálat alá a „Zemplén” legutóbbi számában Haraszthy Miklós főszolgabíró a „Felsőmagyarországi Hírlap” tekintélyt romboló irányát. Nemesak az az állás, a melyet betölt, amely szavának súlyt kölcsönöz, teszi jelentőssé megnyilatkozását, de azzá teszi azt az az igazság, amelyet ki mond s amely abban kulminál, hogy *„örizkedjünk közügyeink veszelő egyeneit — örizkedjünk társadalmi tekintélyeinket lerántani és a sárban meghurcolni.”*

Csak azt a klauzulát, azt a Burger—Bíró oda ne tette volna! És ne választotta volna jellegül azt, hogy: *legyünk őszinték!*

De már most legyünk *őszinték*. Van-e Zemplénum megyének részrehajlatlan és csupán a közjó érdekeit művelő tárgyilagossájtója? Van-e azóta, mióta jó néhai Karsa és Boruth Elemér a dicsók álmat alusszák? Aki igazságosan ítél, aki az *„őszinte”* szót nemesak ajkán, de a szívében hordja, az így fog felelni, hogy: *nincs*. Az érezni fogja, hogy Zemplénum megyének gondolkodni tudó művelt intelligenciája értelmi súlyának megnyilatkozhatása évtizedek óta rabláncra van fűzve. Egyes üzletembernek, egy-egy nyomdátulajdonos zsebének, egy-egy szerkesztő életexistenciájának van áldozatul odadobva egy vármegye közléte! Az ilyen sajtó nem érdemes a támogatásra, az ilyen sajtót elpusztítandó az igazak keblében rejtőző és tért foglaló közszellem. De a hatalom gondoskodik életben maradásáról, hogy vele érdekeit szolgálthassa. Megteszi hivatalos lappá és reá kényseríti a községre. És ime él, hogy szolgálja nem a közjót, de a hatalom érdekeit.

Legyünk *őszinték!* Olvasott-e valaki a „Zemplén” hasábjain évtizedek óta a megyei központi kormány esetleges botlásait ostorozó kritikát? Olvasott-e mást, mint émélygős és alázkodó hizelgéseket, a hivatalos címzések kornyait ezernyi változatokban. Illeg ez a liberáliszmus elveihez, melyért vérünket ontottuk? Illik ez, fajunk büszke, önérzetes jellemvonásához, mely a csuszás-mászástól utálttal fordul el. Nem háborog tehát joggal a művelt közönség indulatja és az őszinte sajtó midőn látja azon vésztes pusztítást, amelyet a szolgalelkű irány az ifjabb nemzedék kedélyvilágában előidézt. Amely lealacsonyít a helyett, hogy felemelje. És nem háborognak faj és honzeretetünknek hurjai, midőn lát-

juk, midőn keserűen tapasztaljuk, hogy azon hatalmas, nagynevű, anyagi javakban bővelkedő, sőt a multak dicsőségében is osztozkodott családok és férfiak, e hatalmukt. nevüket, befolyásukat nem arra használják fel, hogy e vésztes irányt őseik érényeiinek fegyvereivel feltartóztassák és mocskot nem tűró ősi hagyományaik alapján magukhoz ragadják a vezetést a közélet megtisztítása körül. — nem! — a hatalmi pártélet eszközeivel dolgozó és felülről mozgott kormányhatalom szolgálatába szegődnek, hogy azt a törpe alázkodó irányt ápolják s üldözzenek minden ami hatalmi érényükörüknek utjában áll, oltáska a hazafias érzést, a történelmi alakjaink iránti szent kegyelet lángjait, hogy ezt a sokat szenvedett nemzetet szolgaságba sulylyeszszék?!

Legyünk *őszinték!* A multakban szerzett érdemek, a multak dicsősége nem ad felmentvényt a jelen bűneiért! És a háborgó közszellem — amelynek enyhítő szerepe az igazságos és részrehajlatlan sajtó szokott lenni — erupciójában nem nézi azt, ki nyitotta ki a szellemet, mely át a szét, robbanás veszélyétől megmentette. Elfogadja a mentő kezét bárkitől a mentő kötelet, melyet feléje vetnek.

A vihar előtt a terhes atmoszféra megjósolja már a közelgő égi háborút. Óriási dörgések reszketetik meg a levegőt. Az ég haragja megnyilatkozik, villámok cikkáznak, életet és vagyonot pusztítva. Itt kitördelt tölgyóriások, amott felperzselt házak és asztalok, majd a hőmpölygő áradat iszonyu rombolásai jelzik a vihar utját. De kisüt a nap és megtisztul a levegő.

Ilyen a társadalmi forrongások erupciója is. A jogtalanság gyöttrő szenvedéseinek mérge csak lassanként gyülemlik és tölti be az indulat türelmi kamaráját, de ha egyszer betelt, izzó ssevendély, vér, piszok, posvány keletkezik nyomában — de megszületik a szabadulás!

En ilyen szempontból bírálom ifjú lapunk irányát s ezért enyhébben ítélek. Mert ha köztekin-télyeink támadásával szemben, ugyanazon lap nem nyitná az ellenvélemény előtt hasábjait, így kizárná a bírálat és ellenbírálat versenyt és ismét a *„zseb,”* a botrány, mint árucikk értékesítése nyomulna nála előtérbe, az igazság, a józanság és a jog közszelleme rövid időn elhantalóna kores szülőttét.

De ezt nem látom, Sőt gyakran észlelem e lapnál a pro és

kontra versenyt, a részrehajlatlanság törekvéseit. És ha kitart ezen a nemes uton, ha tisztelni fogja az igaz érdemet, ha továbbra is erős meggyőződéssel lép sorompóba ott, ahol az igazságot, jogot, közérdeket kell megvédelmeznie, akár alul — akár felülről jövő támadások ellen, akkor az a *megküszébbülni szándékoll* kéz — hatalomná válik a visszafojtott közszellem kiszabadításánál, melynek áldását akkoron a nyilatkozó főszolgabíró s az általa védelembe vett köztekin-télyek is érezni és méltatni fogják.

Legyünk tehát kitartók, igazak, mindenekfelett: *őszinték!*

Dr. László László.

Pro domo.

Sátorajka-Ujhely, jan. 29.

Megvándolták ezt a lapot, hogy személyeskedik. Hát igaz belőle annyi, hogy néha személyeket is megnevez. De én ezt nem tudom másképp képzeln. Én nem tudom szidni a vesztegetést a nélkül, hogy ne szidjam a megvesztegetőket, én nem tudom kárhözvontatni a visszaélést, a nélkül, hogy ne károztatassam a megvesztegetőket, én nem tudom támadni a korrupciót a nélkül, hogy ne támadjam a korrumpálókat és korrumpáltakat. Én nem tudom a rendszert elválasztani azoktól, akik a rendszer hívei és szolgái.

Nem bántjuk senkinek a magánéletét, privátjellemét. Bíráljuk a közterem működőknek közterem való tevékenységét. E végből meg is nevezük az illetőket. Személyeskedés ez?

Támadjuk a főispant, holott ő 48-as honvédkapitány, a Lipót rend lovagja, a főrendiház tagja és nagyon sok barátja van a vármegyében. — Igaz, hogy sok barátja van, — még több *alárendeltje*. De én tudok ennél szebb érdemeket is felhozni mellette. Ujhely fejlődése, a Hegyalja rekonstruálása nagyon sokat köszönhet neki. A borhamisítások üldözése elévülhetlen érdeme. És én mégse tudok eltérni az eddigi álláspontomtól.

Mert én láttam a választási visszaélések piszkos özőnét tajtékzni. Én láttam a megye és az állam minden hatalmi eszközét rászabadítottani egy kerület választóinak lelkiismeretére és becsületére. Én láttam a megye és az állam tisztviselőit, amint felsőbb parancsra a fenyegetés, terrorizmus, az erőszak minden eszközt versenyezve használták fel, hogy a szabad választó polgárokat a maguk pártjára kényszerítsék. Én láttam megyei tisztviselőket sirva és pirulva panaszkodni, hogy nem követhetik a meggyőződésüket, sőt az ellen kell küzdeniök, mert külföldben elvesztik a kenyérüket. Én láttam, közvetlen tapasztalásból láttam

alkalmaztatni az erőszak ezer nemét, a törvénytelen presszió ezer eszközét, én láttam üldözteni azokat, akik hívek maradtak, megutalmaztatni azokat, akik megtanorodtak. — És láttam a korrupciót, láttam a megvásárolhatóság, az erkölcsi sülyedés, a szellemi prostitúció szörnyü képeit. Láttam a népet, amely csordaszámra, tömegben adta el magát, láttam a hatalomtól függök, a tisztviselők, az italmérők, a trafikosok, meg isten tudja, kiesodák szézeit, a mint pirulva, szegyenkezte mentek szavazni jobb meggyőződések ellen. És hallottam, hogy ez a nép becsületes, megvásárolhatatlan, erkölcsös nép volt, — és láttam a kezét, amely a nép lelkeit megrázta, amely ezt a nemzetgyilkos hadjáratot Zemplénben vezette és kormányozta — és az a kéz a főispán keze volt.

Fájdalom és irtózat volt ilyen munkában látni azt a kezét, amely negyvennyolcban kardot forgatott a hazáért, — de az a vér, amely akkor tiszteletté avatta, nem képes lemosni róla ezt a foltot.

Annnyira kiölte a lavinaként növekvő választási korrupció a magyar népből a lelket és az erkölcsöt, hogy elegendő rubellát és elég sok szuronnyal össze lehetne választani ebben az országban egy *százötven* választót.

Ezek érlelték meg bennem a meggyőződést, hogy ha ez a rendszer el nem pusztul, akkor elpusztul a magyar nemzet. Nem nehéz volt a választás a kettő között.

Sajnos, nem Kossuthok és Rakóczyak küzdenek most a korrupció ellen. — Az egyik közkatonának, aki a sajátban vette fel ellene a harcot, az a fő bűne, s működése ellen az a fő azargumentum, hogy azelőtt *Burger* volt a neve, most pedig *Biró*.

Ez nem tetszik a *Zemplén* liberális cikk írójának. Haragszik érte, hogy *Burger* *Biró*-vá lett. Nem tudom miért? Jobban tetszik neki talán, ha *Lukács*-ból lesz *Lucaci*, mintha *Burger*-ből lesz *Biró*?

És fogyatékos demokratizmussal kérdi: Ki és mi ez ember, hogy így mer beszélni? Van multja, vannak érdemei, van neve? (Bizonyára tollban maradt a fő: vannak ősei?) Hogy mer így beszélni, mikor ő csak egy — *Burger*!

Si licet parva componere magnis, bocsánat a párhuzamért — igen régi, igen ismerős már nekünk ez a hang. Már a farizeusok is azt mondták Jézusról: hogy meri ő nekünk az igét hirdetni, holott ő csak egy názareti ácsnak a fia!

Nem az a kérdés, liberális urak, hogy ki ir, hanem, hogy mit ir? Ezt tanítja az a liberáliszmus, amelyet önök folytat az ajkaikon hordoznak. Mert a hazugságot védeni még Kossuth is gyenge, de az igazságot hirdetni *Burger* is elég erős!

Igen, abban is kell erőnek és képes-

ségnek lenni, aki hirdeti. De ezt nem a név adja, hanem a lélek. Mert aki nem tud az íráshoz, az igen fureskát mond, ha belefog.

Beszél pl. a Zemplén cikkírója egy köztisztviselőben, közbecsülésben megőszült vármegyének a főispánjáról. Vajjon milyennek képzeled őt a köztisztviselőben megőszült vármegyét, amelynek a főispánja a Lipótrend lovagja, stb. stb.

Köztisztviselőben állott ez a vármegye, de ha ezen az uton halad, nem fog köztisztviselőben megőszülni.

Az elvek, az eszmék erejében bizunk, nem a név és a származás hatalmában.

És hogy a magyar függetlenségnek azt a zászlaját, amelyet a Rakóczyak, a Kossuthok, a Matolayak, Füzesséryek, Harasztyak lobogtattak, most Birónak kell emelnie, az nem Biróna székely!

Dr. Busa Barna.

Az ujságíró.

Sátoralja-Ujhely, január 30.

Kedves Barátom! Hát hogy ez is bekövetkezett, nem csodálkozom.

Fogad-őszinte üdvözlést és baktársi készsorsitást a fővárosi sajtónak, amelynek mindakettőnk közkeletű voltunk és amelyet te elég önzetlen és jó voltál odahagyni, hogy lejöjj a »vidék«-re, amelynek fonáltságáról, maradiságáról, elítéltségéről oly sokat beszéltünk a »központ« világlában és amelynek megreformálására még mindig óhajtanak vállalkozni az önzetlenek, a bátrak, a merészek. Mert bátorság kell ahhoz, hogy az ujságíró épenannyi akaraterővel forgassa a tollat itt az isten áldotta vidéken, mint a kataszteri biztosok, vízi mérnökök, adó-hivatalnokok és más meleg hazituz-helyi helyi bíró családapák, akik a delatunai szesz és a napi egészségügyi seta helyett tollukat tértába martják és rovatolt ívek helyett kutyanyelveken sütik ki miránk szegény ujságírókra, hogy kik voltunk, mik voltunk, honnan jöttünk, miért jöttünk és mely királyok miatt nyertük nemesi oklevelünket.

Nem tudom, vajjon te és lapod meg fog-e ütközni azon, hogy bekövetkezett ime az, hogy itt a csendes vidéken is az igazság faj és a hivatalnok nekimennek annak, aki az igazságot kimondja. Mi már ezen nem csodálkozunk.

Nem is erőll van szó. Bennünket ott fenn, a nagy forrongó köztéren, a bárdolatlan támadásból, amely téged ért, csak az érdekel, hogy a vidék még mindig nem érti, nem akarja megérteni azt, hogy mi az egy ujságíró és még mindig abban a sötét, bornirt hitben leledzik, hogy a toll embercít éppennygy a diploma vagy a születés vagy a protekció jut-tatja pozícióhoz, mint a közigazgatási tisztviselőket. Nem tudják, hogy amint szükség van jó asztalosra, jó lakatosra, jó főszolgabíróra és jó főispánra, éppennygy, nem, szászor olyan mértékben szükség van arra a szolgára, akinek ura a köz, akinek parancsolója minden ember és aki uralkodik korlátlanul minden ember fölött, szívében a szent igazság érzetével, kezében egy szál tollal. Előtte, mögötte senki, semmi, egyedül áll a nagy forrongások közepette, vezérli az igazságot, a szép és jó eszméket és szavát meg kell hallani mindeneknek itt a földön.

Mit tudják ők, akik a konvenció kitesőgő ősvényén zászaktól, ezrektől támogatva haladnak mindig csak előre, mi az küzdeni ideáért, többször elérhetetlen, mint közelfekő célokért, feláldozni hangulatoknak, érzéseknek egy egész életet, sivar éjszakákon gyötörni, csepegtetni szívünk vért, hogy annak gyümölcsét ők meleg otthonukban, önféledt megelégedésükben négytől tíz krajcárig terjedő árért naponta

megvegyék? Ismer bennünket, az ujságírókat, a közönséget, az a közönséget, amelynek tagjai nem áttalanak hivatalosan tollat venni a kezükbe, hogy otrombát gátat vessenek az utra, amely amúgy is tele van tövissel, de amelyen haladnunk kell, mert az igazság útja?

Nem ismernek tehát téged sem, félremagyarázzák tiszta intencióidat ime nekik is, mert hát panamák korszakában ki hinne önzetlen lelkesedésnek még az álomban megakadt ideket is? És akadt a köztisztviselői akaró olyan újságpapíros is, amely nem áll megúrnai hasábjain olyan sorokat, amelyek egy igazi ujságírókat tépázna akkor, amikor önzetlenül cselekszik úgy, amint az esze, szíve és jóérzése parancsolja.

Csodálunk, kedves barátom, mindannyian végtelen türelmedért és hozom minden igaz, hivatott tollforgatónak meleg üdvözlést, baráti ölelést nekik aki még most is felveszed eszevesztett szemálmokkal a harcot és nem espad oda méltó felháborodással a tollat, a melyet megbecsülni sivar, kalmárlelkek nem képesek.

Erényi Nándor.

Haraszty Miklóshoz.

Lássá kérem én azt szeretem ha közállapotokról hirlapi polémitákat provokál valaki. És Önnek is köszönöm, hogy megírta cikkét, mert alkalmat adott arra, hogy három okos úr lapom mai számában lerombolja a »Zemplén« mult heti számában megjelent okfejtéseit. Dr. László László cikke felvilágosítja Önt arról, hogy miért van szüksége Zemplénvármegyének a »Felsőmagyarországi Hirlap«-ra. Dr. Busa Barna megmondja Önnek, hogy hogyan kell közfunkcióval kapcsolatosan szemlékkel foglalkozni és megmondja Önnek, hogy ki az a főispán a kit Ön mint főszolgabíró és a főispán lekötöztette természetesen elhalmoz cikkében a dícséretet egész árával. Erényi Nándor pedig megmagyarázza Önnek, hogy mi az az ujságíró.

Minderek után természetesen többé egy szavam sem volna az Ön támadásához. Mindamellett, dacára, hogy oly hangon írta meg cikkét, hogy az választ nem érdemel, mondom, dacára annak, felvilágosítom Önt egyről másról.

A »Felsőmagyarországi Hirlap« beköszöntő első cikkében szóról szóra a következőket írtam:

Az »agyonhallgatás« kipróbált rendszerével itten eddig újítást a levegőt megtisztító őszinte közvéleménynek. Ily módon odajutottunk, hogy a jobbak zárkózottságában mármár tomput az érzék minden igaz és őszinte szó iránt.

Midőn mi e szánalmasan nyomorult rendszer megtörésén kívánunk fáradozni, arra kérjük munkatársainkat, hogy meggyőződésük hevében ne a személyben akadjanak fenn, hanem az ügyön, melyet a személyek megtestesítenek. Mit ér a személyi álnokságot sújtani, ha az álnok úgy maga épségben marad. Mit ér a jogért és igazságért oly módon küzdeni, hogy fegyvereinkkel magunk ejtsünk sebet a jögon és igazságon.

A ki nem vihet egyebet harcba, mint sértett egyéni becsülvágyát, éhen maradt javveszélő hiúságot: büjjék el a nyilvánosság elől. A közpiacon nincsen helye másnak, mint a közérdeknek: személyek ott egyáltalán nem léteznek és szó csak annyiban lehet róluk, a mennyiben magukat a közérdekkel azonosították, vagy nem azonosították.

Lássá kérem, ezt az akkor kifejtett irányt megtartottam végig a mai napig és meg fogom tartani továbbra is. Ebben nem fogátolni engem az olyan támadás, mint az Öné is.

Ugyan kérem miért nem próbálták meg a mi cikkeinket cáfolni, miért nem próbálták logikus okfejtéssel a támadásaink életet tomptítani? Ugy látszik azért, mert vagy gyengének érezték magukat erre, vagy pedig nem voltak abban a helyzetben, hogy érveink erősségét lerombolják. Miért vágják éppen a személyeskedés vágját az arcunkba? Azért, mert fáj Önöknek, hogy minden teketória nélkül az arcukba mondjuk az igazságot.

Kérem tanulják meg már végtére azt, hogy a közvélemény nem csupán törvénytudó emberekből áll, hogy a közvélemény hatalmasabb gerincet a polgárság és a nép képezi. Ezeknek az embereknek nincs idejük a törvénytudásra: legyen tehát ott a sajtó, amely mindezekről felvilágosítja őket akkor, amikor a közpályán szereplők tetteit bírálja. Mert tesszem azt, hiába szántom én a papiros barázdákat, hiába hívom fel a közvélemény figyelmét a közügyekre, ha nem mondom meg hogy ezért vagy azért, az ilyen vagy olyan közfunkcióért ki, meddig és mily mértékben felelős: bizony nem fogok én üdvös munkát teljesíteni, mert csak a törvénytudó emberek fognak megérteni a polgárság és a nép nem.

Igenis ismétlem, fogok a személyekkel foglalkozni mindaddig, ameddig az a személy a közügyvel azonosítja, vagy nem azonosítja magát.

És ettől engem Haraszty Miklós az ő »hazabeszéléseivel« eltéríteni nem fog.

Most pedig Haraszty Miklós engedje meg, hogy Burger is váltson Önnel egy pár szót.

Az ő furcsa és nevetséges támadására felzudult a közvélemény és védelmemre sietett Szinte buzdítanak a kemény és kiméletlen ríposztra. De én ezt nem teszem, tekintem az Ön korát.

Sőt arra is figyelmeztettek, kérdezzem meg Öntől, van-e Önnek főszolgabírói léte az anyai technikai kvalifikációja, mint nekem ujságírói létemre.

De én ezt sem kérdelem Öntől, mert tudom, hogy a technikai kvalifikáció e két álláshoz nem elegendő.

Az egyikhez jó családi összeköttetés, protekció, a másikhoz szellemi kvalifikáció kell. Én még a protekció lépcsőjén egy lépést sem tettem. Miután Budapesten középiskolaim elvégeztem beiratkoztam az egyetemre. A jogot hallgattam és a mindennapi kenyeremet kerestem meg tollal a kezemben. Ez az én multam.

Azért hát »lassan« azzal a multal Haraszty.

Biró Pál.

HIREK.

»Felsőmagyarországi Hirlap.« Február 1-én új előfizetés nyílt a Felsőmagyarországi Hirlapra. Kérjük azokat a tisztelt olvasóinkat, akiknek az előfizetése ezen a napon lejárt és azokat a kik lapunk új előfizetői közé lépni óhajtanak, méltóztassanak a megújításról és illetve az előfizetésről kiadóhivatalunknál (Sátoralja-Ujhely Wekerle-tér 502.) idejekorán gondoskodni, hogy a lapot akadálytalanul küldhessük tovább.

* Uj apró regény. a »Felsőmagyarországi Hirlap« mai számában kezdjük közölni Thury Zoltánnak a kitűnő írónak, a »Budapesti Napló« belső munkatársának lapunk részére átengedett remek novelláját »A Kővér Katona Sándorról.«

* A Bodrogközi Kaszinó bálja. mely folyó évi január hó 28-án zajlott le Király-Helmeccen, igen fényes volt. Ott volt a bodrogközi magnas és előkelő világ nagy része. A jelenvolt hölgyek közül tudósítónk a következők neveit jegyezte fel:—

Asszonyok: Aczél Izidorné, Báthy Gedonné (Batyán) Dr. Frieder Zsigmondné, Fuchs Sándorné, Guttmann Mórné (Luka), Lay Sándorné (Lelesz), Dr. Lukács Vilmosné (Kisvárd), Mattyasovszky Kálmánné (Sátoralja-Ujhely), Marossy Antalné, Dr. Meisels Adolfné, Mailath József grófné, Révy Viktorné, Sennyey Miklós báróné, Suhajda Jánosné, Szakiraid Jánosné, Szegi Ágostonné, Szerdahelyi Vinczéné (Rad), Szerviczky Ödönne (Szerdahely), Dr. Weinberger Józsefné, Zimmer Gézáne, Zimmer Mórné.

Leányok: Füzesséry Ella, Lay Mariska (Lelesz), Mattyasovszky Sarolta (Sátoralja-Ujhely), Marossy Irén, Sohajda Jolán és Mariska, Révy Tilda, Reismann Olga (Budapest), Szerdahelyi Adrienne, Szerviczky Margit (Szerdahely).

A bál két lady patronesse pompás, elegáns toaletteben jelent meg:

Mailath József grófné (uszályos fekete fehér csikos nehéz brokát, fehér párisi csipkével díszítve, a hajban briliáns diadém.) Sennyey Miklós báróné (fekete brokát, fekete brüsszeli csipkével gazdagon díszítve. A hajban remek régi családi briliáns diadém.)

* Az Önkéntes tüzoltó egylet bálja január hó 28-án a városi színházban volt megtartva. Bizony ez a második bál e farsangban, amelyik nem a legfényesebb sikerrel zajlott le. A hangulat ugyan elég kedélyes volt de azért nagyon hátra maradt a régi tüzoltó bálók nagy és szép sikereitől. A jelenvolt hölgyek közül sikerült tudósítónknak a következők neveket feljegyezni.

Asszonyok: Adler Vilmosné, Bokor Nándorné, Dókus Gyuláné Gerő Aladárné, Főző Józsefné, Hericz Sándorné, Juhász Jenőné, Jakubcsó Józsefné, Klein Arthurné, Kulcsár Ferencné, Lang Nándorné, Reichard Lajosné, Dr. Rosenberg Bernáthné, Rosenberg Sámuelné, Rooz Adolfné, Schön Miksáné, Windt Dávidné, Zombory Jánosné.

Leányok: Deutsch Honor, Friedmann Rella, Goldblatt Mariska (Sárospatak), Juhász Ilona, Klár Jolán (Nagy-Géres), Lang testvérek, Rottenberg Rózi, (Nagy-Becserek) Roth Zsella, Windt Sarolta, Zombory Margit.

*** Cigánybál hangversenyyel.** Megemlékezünk már arról, hogy folyó év február hó 16-án Sátoralja-Ujhelyben a városi színházban Lukács és Dandás cigányprimások érdekes cigánybált rendeznek. A bál előtt a zenekar hangversenyt rendez. A műsor a következő: 1. *Nitányi* — Tell Vilmostól: Dandás Aladár vezetése mellett. 2. *Legújabb magyar dalok* — Lukács Károly vezetése mellett. 3. *Legújabb spanyol keringő* (La Perla Madrid) — Dandás Aladár vezetése mellett. 4. *Csermák kesergő* — Lukács Károly vezetése mellett. 5. *Duett* — Előadják Lukács és Dandás. A meghívókat e hét végén küldik széjjel.

*** Műkedvelői előadás Gálszécsen.** Január 22-én adott először és 29-én megismételtetett a »Cserbogár« népszínműnek előadását. Nagy esemény ez. Műkedvelői előadás Gálszécsen. Ott a hol éveken át minden kísérlet dugába dőlt, hogy egy műkedvelői előadás összehozható legyen. Végre ami éveken át nem sikerült, megtette a r. k. káplán és tanító. Rendeztek egy műkedvelői előadást. Nagy fába vágta a fejszét, de sikerült, annak dacára, hogy a közreműködők nagy része néhány év előtt még alig-alig beszelt magyarul. Csak az egy kár, hogy oly silány művet választottak, mint Margittaynak »Cserbogár« népszínműve. Unalmas, minden eszemény nélküli színmű, mely annak idején a budapesti népszínházban még 3 előadás előtt levétetett a műsorról. Amde a szereplők kitétek magukért s ha egyébről nem, mindenesetre dicséret illeti őket azért, hogy a szerepeket kitűnően betanulták. De egyik-másik előadása valóban jó is volt, így a Sutaty testvéreké és különösen a cimszerep személyesítője, Lefelholz Anna kisasszonyé, kinek szép hangja, jó előadása valóban megérdemelte a buzditó tapsokat és véget nem érő kihívásokat. Mindkét előadást tánc követte, mely eltartott kiváló-kivirradtig. Az idén különben ki nem fogunk a táncmulatságokból. Február 5-én tartatik meg a polgári olvasókör fényes bálja, február 11-én pedig a gálszécsi önkéntes tűzoltóegyesület táncestéje, mely a tavalyi farsangon oly kitűnően sikerült, hogy még mai napig is élénk emlékezetében él a táncoló fiataloknak.

*** Műkedvelői előadás Tolcsván.** A kereskedő ifjak egyesülete f. e. január hó 29-én, a »Vadász kúrt« szálloda nagytermében Lukács-Dandás zenekarának közreműködése mellett sikerült műkedvelői előadást rendeztet. Színr kerül a »Tolonc« Tóth Edé remek népszínműve. Valóban dicséretes törekvés a tolvai ifjuság részéről, hogy e télen immár a második előadást rendezi. A szereplők nagy ügykezettel és jól játszottak. Az előadást nagy és lelkes közönség nézte és tapsolta végig. Az erkölcsi és anyagi diadal nagy volt. Az előadást tánc követte.

*** Farsangi naptár.** Sátoralja-Ujhelyben a városi színházban a farsang és a bójt tartama alatt a következő bálokat rendezik:

Február 4-én. — Az általános ipártestület bálja.

Február 11-én. — A városi kaszinó bálja.

Február 14-én. — A gyártelepi dal, zene és önképzőkör nagy álarcos bálja.

Február 16-án. — Lukács és Dandás-féle cigánybál.

Február 18-án. — A népkönyha piknikje.

A Horgony-Pain-Expeller

népszerű háziszerré lett, mely számos családban már több mint 27 év óta mindig készletben van. Hátfájásnál, ciszpájdalom, fejfájásnál, közhányónál csuszál stb.-nél a Horgony-Pain-Expellerrel való bedörzsölés mindig fájdalom-csillapítóhatásuaknak bizonyultak, sőt járványkorok, minő: a kolera, hanyóhas folyás, a al'estnek Pain-Expellerrel való bedörzsölések mindig fájdalomcsillapítóhatásuaknak bizonyultak. Ezen kitűnő házi szer jó eredménnyel használtató bedörzsölésként az influenza ellen is és 40 kr., 70 kr.- és 1 frt üvegenkénti árban legtöbb gyógyszerboltban készletben van, hanem bevásárlás alkalmával, mindig határozottan: mint Richter-féle Eorony-Pain Expeller vagy Richter-féle Horgony-Liniment kérendő és a Horgony-védjegyre kérünk figyelni.

*** Temetkezési vállalat.** A nemrég Sátoralja-Ujhelyben létesült »Kegeylet« temetkezési vállalatot Schön Sándor vette át. A modern igényeknek teljesen megfelelő, gyönyörűen berendezett temetkezési vállalat mai naptól a tulajdonos saját házában (Wekerlér) lesz.

*** Eladó zongora. Egy jó hangú, jó karban levő zongora olcsón eladó. Cím a kiadói hivatalban.**

„A zeplénevármegyei tanító-egyesületről.“

— (Válasz a »gy egyesületi tag«-nak) —

Főnöbbsi cím, alatt a »Felsőmagyarországi Hirlap« folyó évi január 25-iki számában egy cikk jelent meg, melynek írója a zeplénevármegyei tanító-egyesület működését bírálja. Nagy az elégedetlensége, még nagyobb a méltánytalansága; de mindkettőt fölülmulja gyermeteg tájékozatlansága.

Hogy elégedetlen, ezen még örülni is tudnék; az elégedetlenség sokszor jobbat akarásnak a jele. Hogy méltánytalanság: szívesen megbocsátom; de már rettentő tájékozatlanságára menteséget találnom lehetetlen.

Tájékozatlanul azt állítja, hogy ha az 1897. évi közgyűlés »eletr« való határozatai közül csak egy nehány is teljesedésbe megy, úgy egyesületünk igen szép virágzásnak indulhatott volna. Bizosítottom róla, hogy említett közgyűlésnek minden határozata elintéztet nyert; fáradjon el hozzám s győződjék meg róla személyesen!

Tájékozatlanságra vall az az állítása, hogy a két működési kör csak arra alakult meg, hogy tétlenségében nagyokat ásitson. Tudnia kellene, hogy a körök évenként csak egy gyűlést tarthatnak, a mult éven pedig mind két kör megtartotta gyűlését. Az alsó körben az alakulás formáságai mellett mintatartás és felolvasás tartatott, melyek fölött élénk és tanulságos eszmecsere fejlődött ki; a tárgysorozat egyéb pontjai Székiba István tagtársunk temetése miatt maradtak el.

A felső kör gyűlésén az alakuláson kívül meghallgattunk egy minden részletben sikerült, tartalmas felolvasást: elmentült Mathiász József kártyásunk remek kertjébe, hol maga a házigazda tartott szakba vágó igazán talpra esett elővezetes előadást. Ezeket megelőzőleg két csoportra osztva meglátogattuk a nagymihályi állami iskolának összes osztályait; kár, hogy ön nem volt ott, velünk együtt láthatva volna a példás berendezést, hallhatta volna a mintaszerű tanításokat. De legalább legyen szives, kövesse meg magát azért a bizonyos íásítás-ért!

A körök tehát kötelességüket teljesítették; de teljesítette a választmány is: ketszer tartott gyűlést, a választmányi tagok egy-kettő kivételével teljes számban megjelentek. A hozott

fontos határozatok az egyesület tanügyi rovatában közöltettek; olvashatta volna!

A tisztikar tagjai kötelességeiket kifogástalanul teljesítik, legalább még eddig olyan mulasztása egynek sincs, mely nem hogy a nagyközönség elé, de egyáltalán csak a választmány elé is tartoznék. Az elnökségi napló 1898. január 1-től, december 31-ig 175 elintéztet egyesületi ügyről tesz bizonytságot. A pályaműveket és egyebekről majd másutt és máskor számolok be.

Az igaz, hogy mi látmat ütni nem tudunk, de nem is akarunk. Az igaz, hogy egyesületünk nagyon szűrny életet élt, de talán el még sem »aludt«, mint ön tájékozatlanságában mondja. Hogy ön a munkálkodásnak mégis »semmi nyomát« nem találja?? Föl kell világoztatnom, ön nem csak nagy nyomot tévesztett, de határozottan rossz nyomon jár.

Azt állítja: »Semmi sem emlékezett arra, hogy ime oly egyesületnek vagyok tagja, mely mindnyájan szellemi és anyagi érdekeinek előmozdításán fáradozik.« Mik azok a szellemi és anyagi érdekek? Kikből is áll voltaképp az egyesület? És ha ön tagja az egyesületnek, mivel szolgálta azokat a »szellemi és anyagi érdekeket«? Hiszen egy fel hasábon magyarázza, hogy még csak az 1 frt tagsági díjat sem fizette be, mert nem tudja a pénztárnok címét. (Élég különös, hogy mégis a pénztárnokot vádolja).

Őn egyesületi tagnak vallja magát s nincs tájékozza az egyesület működéséről! Sőt még csak legegységibb kötelességének, a tagsági díj befizetésének sem tett eleget? És még ön mer »nagy fokú hanyagság«-ról, »nem bánomság«-ról, »nagy fokú indolenciáról« beszélni? Szálljon magába és jövöre tartsa szem előtt!

1. Ha az egyesülettel baja van, nyílt síssakkal adja elő az egyesület, tanügyi rovatában.

2. Ha valamiről írni akar, tájékozza magát, de alaposan, a dolog felől.

3. Bírálattat mindig erős és komoly önbírálat előzze meg.

4. És végül: minél előbb fizesse be a tagsági díjat!

Hódossy Béla.

a zepl. m. t. e. elnöke.

Levél a Pataky ügyben.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Becses lapjának f. e. 3-ik számában, »Válasz a súlyos vádakra« című Pataky Miklós jegyző carsám által írott cikre legyen szabad észrevételeimet a következőkben megtenni:

Nem olvastam a »Zepléni Hirlap«-ban cikkirő ur ellen emelt vádakot, nem tudom a vádaknak ki a tulajdonképeni értelmi szerzője, s így azokra emzsal — de mint érdektelen fél — másutt sem reflektálhatok.

A jegyzői egyület érintő dolgokra azonban, tartozó kötelességem megtenni legjobb és biztos tudomásom szerinti észrevételeimet, egyszersmind rektifikálni azokat a látszólagos tévedéseket, melyekről a nyilvánosság tudomással nem bír.

Tájékozásul megjegyzem, hogy a jegyzői egyület és Pataky Miklós volt egyleti elnök között, meghasonlás nem történt, ha csak a felvetett bizalmatlansági nyilatkozatot annak kellene minősítenem; mert az 1897. október 20-án Sirospatakon megtartott közgyűlés valóságos demonstráció volt, mely nyilvánvaló — az okokat nem kutatom — hogy kizárólag a volt elnök személynék lett szentelve s így azon megjegyzés, hogy »az elnökségről való visszalépésem óta«, ezen közgyűlés jegyzőkönyvének szellemével össze nem egyeztethető, ipso facto a valósággal ellenkezik.

A mi az országos jegyzői árvaaházavará gyűjtött összegekről szóló — egy egész pontban reaszammált megjegyzéseim illeti t. cikkirő úrnak, sajnalattal bár, de kénytelen vagyok arra kijelenteni, hogy ezen védelme sem felel meg egészen a tisztá valóságnak. Mert évtizedek óta tény az, hogy az

egylet közgyűlési határozattal nyert megbízás folytán, Pataky Miklós volt elnököt, a takarékpénztári betéti könyvecské átadásával egyidejűleg, az elszámolás teljesítésére több ízben felszólította.

Mert megcáfolhatlan tény az is, hogy 1898. év Szeptember havában, hozzám intézett levelezéssel, azok átadása az 1898. év szeptember hó 8-iki közgyűlés napjára jelezze is lett, ha jól emlékszem, következő tartalommal:

»A Szeptember 8-iki közgyűlés az egylet pénztárnokának átadom«.

Mert tény végül az is, hogy t. cikkirő ur a szeptember hó 8-iki közgyűlésen, úgy a betéti könyvecskéket, mint az elszámolást célzó iratokat at nem adta.

Az egylet, vagy annak vezetősége, ennél a kérdésnél, korántsem vadolható mulasztással, mert e telcinteben példás pontossággal megtette a nemes cél előmozdítására törekvő kötelességét akor, midőn a volt elnököt — kinek saját iniciatívájából, minden felszóltás nélkül kellett volna megtenni humanitárius kötelességét — az országos jegyzői árvaaházat érdeklő iratok és betéti könyvek átadására, bizalmasan, mondhatnám baráti uton felhívta. Hogy Pataky Miklós a szeptember 8-iki közgyűlésen részt nem vett, arra meghívás dacára meg nem jelent, az egyület okolni ildomtalanúság volna, mert valakit privát felhozáisaiban és jogában fékezni nem áll módjában, annál kevésbé ragdhatott meg olyan fegyvert, mely az egyület reputációjában sértette volna.

Ki van zárva tehát a mostani vezetőségnék, mondjuk a jelenlegi elnöknek szabálytalan eljárása, melyet cikkirő ur tapintatlanságnak is kvalifikál, mert azt csak nem kívánhatja cikkirő, hogy az egylet jogos követelései mellett még tisztelgessen és könyörögjön is valakinél.

Hogy eljárásomat, melyet utóbb követtem, nem lehet szabálytalannak minősíteni, utalok az 1898. év szeptember hó 8-iki napján tartott közgyűlés azon határozatára, melyben az országos jegyzői árvaaház javára gyűjtött összegek elszámolása és a betéti könyvecské átvétele ismételtlen körelességemre tététtet.

Eljárásom az előzményeknek logikai következménye, s a jegyzői kar számos kiváló tagjának felbuztatásán alapszik.

Egyébiránt sátoralja-ujhelyi járás főszolgabírájánál, mint első fokú rendőrhatalóságnál lévő iratokból is kitévészik, hogy az általunk követett eljárás nem eszpan az elnök eljárása, hanem a jegyzői kar szánót tevő nagy többségének jogos kívánása is egyuttal. Azon kitévelet tehát kiközölkön, hogy »az egyleti elnöknek szabálytalan eljárását tehát egyéni tapintatlanságnak minősítet« f. fentebbiekből kifolyólag, ad personam visszautasítom.

Végül a mi az odiozussá vált jegyzői nyugdíj ügyre vonatkozik, tartozó kötelességemnek ismerem kijelenteni, hogy ezen közérdeklő és nagy fontosságú kérdésben, vármegyénk jegyzői karának indokolt sérelmei orvoslás alatt állanak, s a kezelés nehézségei körül felmerült és számtalanszor szönyegre került aggályok elosztatása iránt, a kellő lépések megtévetvén, az eljárás folyamában van, s így a vármegye törvényhatósága lesz hivatta megbírnálni, ujjában beadott kérelmünkben kifejtett érveink alapján azt a körülményt, hogy a jegyzőkönyvi dicséret és elismerés további hatályában fenn fog e állani vagy sem.

Tagdom azt, hogy az egylet elnöksége, főispánunk é méltóságánál cikkirő urat vádolta volna. Az egylet e minőségében a vádhatóság szerep körén kívül esett. Igenis a jegyzői kar tekintélyes zöme főispánunk é méltóságánál az új év alkalmával tisztelgett, ugyanakor kifejezésre jutatta sérelmeit és jogos kívánásait, de cikkirő urat nem vádolta. Való igaz, hogy a nyugdíj szabályrendelet el nem készítése miatt é méltóságát az intézkedések megtételére felkérte, de mint később kiderült, arra szükség nem volt. Az egylet vezetősége nem tehet arról, hogy a vármegye iktatójában és írástárában, a cikkirő ur által, hábr kellő időben elkészített nyugdíj szabályrendelet több

szöri kutatás dacára feltalálható nem volt, sőt a segéd személyzettől nyert felvilágosítás szerint munkalat oda be nem érkezett; mi sem természetesebb, minthogy a személyes meggyőződés és a szedett információk nyomán, a szabályrendelet elkészítését erőlyesen szorgalmazni, egyik feladatomnak tekintem.

Midőn tehát ezekben válaszat ki-meríttem, még csak azt vagyok bátr megjegyezni, hogy az egyiet vezetése minő szakavatott kezekbe került, nem cikkiró úr, hanem maga az egylet közgyűlése lesz hivatott érdemileg meg- bírálni.

Kérem a tekintetes szerkesztő urat, hogy jelen válaszatnak beces lapja legközelebbi számában tért szorítani méltóztassék.

Sárospatakon, 1899. január 29-én.

Tisztelettel vagyok:
Fodor Jenő.

APRÓ REGÉNYEK.

A KÖVÉR KATONA SÁNDORRÓL.

Irta: Thury Zoltán.

I.

Katona Sándor csak jó kérső jutott hozzá, hogy leszolgálja a katonáknál az egy esztendejét. Volt egy pár befolyásos rokona, azok kieszközölték, hogy húzhatta, halaszthatta a berukkolást. Sok minden elvégezni valója volt. Le-foglalta otthon a gazdaság. Rendetlen, haszontalan ispánja nem volt, a kire bízhatott semmit, tönkrement volna a birtoka, ha a kezén hagyja, aztán meg sok minden egyéb is történt, a falusi embernek mindig megvan a maga baja. Nem régen halt meg az apja, rászakadt minden. Az se jó, ha az embernek van valamije, a jószág gondot ad.

Harmadéves orvosnövendék volt, mikor egyszer csak az előadás alatt be-jött a szolga s odaadott neki egy te-telegrammot. Azt írták benne a roko-nok, hogy apja halálán van, jöjjon azonnal, ha még látni akarja. Olyan rettenetesen hatott reá a hír, hogy előrebukott a padban s elkezdett ke-servesen sírni. A tanár hozzáment és fölírta.

— Katona úr, mi baj, az istenért, csak nem kapott valami rossz hírt?

A nagy diak, a kit mindig csufoltak a nehézkes, kövér teste miatt, alig tu-dott fölállani. Lenyomta, elkabította az a bánat, hogy az apja, az ő öreg, jó cimborája meghal, tovább sirt s mikor a professzor arcán észrevette, hogy az is meg van hatva, megfogta a kezét, keservesen sóhajtott, fuldokolva, nem törődve asszal, hogy sokan halják, mintha csak ketten lettek volna, be-széli kezdett.

— Azt írják, hogy apám haldoklik s hogy ha még látni akarom . . . Én, nagyságos úr, én odaadok mindent, a mit itt tanultam, odaadom az üdvös-ségemet, jaj, jaj, mindent odaadok, csak ne halljon meg az én szegény apám.

A tanár szomorúan, részvétellel nézett reá, s gyöngéden visszanyomta a pad-ba. A hátulsó székeken felágaskod-tak a fiuk, hogy jobban lássák, néha-nyan összenéztek s úgy intettek egy-másnak a szemükkel, mintha azt mon-dának: szegény fiu, szegény jó, vig, örökké mulató Katona Sándor! De azt ő észre se vette. A lekére hírtelen le-csapott a szomorúság s kapkodott va-lami után, a mivel megvizsgáltja ma-gát. Legközelebb volt hozzá a profes-szor, a kinek legalább kiönthet magá-ból egyet-mást, a mi igen nagyon nyomja a lelkét, vagy beszélhet akár-mit, a mi a nyelvére jön, hogy mit, az mindegy, csak legyen egy ember, a ki meghallgatja!

— Nem is apám volt, hanem barátom. Úgy szerettük egymást, de úgy! Nagyságos úr, most már elmegyek, itt hagyom az egész históriát, nem kell semmi, kérem, apám . . . de mindegy, most . . . nem tudom, mi ez . . .

Szegény, szegény! — megint omlani kezdett szeméből a köny.

Még a szolga is érezhetett valami meghatottságot, mert egy önkénytelen mozdulattal betakarta a terem közepén az asztalra terített női holttestet, mint-ha ezzel akarni jelezni, hogy szünetel a tanulás. A pájtások a padokban szo-rogva, kényelmetlenül néztek össze. Katona Sándor kedves, vig és módfo-lt vastag gyerek volt; hogy egy-szerre ilyen elkenyszeredvű látták, ma-guk is elszomorodtak. Egy hosszú gye-rek az utolsó padból oda is szóltott neki úgy félhangosan, inkább csak va-lami belső szükségéből, mert különben tán ő is sirva fakadt volna.

— Ne, ne fejl, nem úgy van az, nem megy az olyan könnyen.

A szegény megsanyargatott kövér fiu hátra fordult s mohón kereste, hogy vajjon ki beszélt. Mikor meglátta a hosszú gyereket, intett neki, hogy: nem, nem, nincs igazad öregem. Azu-tán átszaladt a szeme az egész termen s tétováza kereste meg a fogason a kalapját. Majdnem az ajtóig ment el, mikor észbe jutott, hogy köszönni is kell. Visszaforodott, ügyetlenül, a testes emberek félszűségével hajlongott s va-lamit motvogott a fogai között, hogy: alázolgája tanár úr, szervusztok gye-rekek s folyton hátrálva, utjában meg-lökve egy-egy széket, esetlenül kitá-molygott az ajtón.

A tanár pár pillanatig utána nézett. Ez a kis intermezzo tönkretette az egész előadást. A növendékek az ajtó felé nézgettek s kedvetlenül beszélget-tek arról, hogy szegény Sándor nagyon meg fogja érezni ezt a csapást. Gyöngé szívű legény, olyan, mint a vaj és hogy vajjon mikor jön vissza megmondani, hogy mi történt, mert végre is, hát őket is érdekli a dolog. Nem gyerekiség az, az erüber ma él, holnap meg föl-fordul es mindenki fölött ott áll az Isten, a kihez úgy az utolsó pillanatban olyan szívesen fordulnak az emberek és az talán majd segít. Hiszen végre is, kapott más ember is telegramot, írták benne ezt is, azt is, de nem volt olyan komoly a dolog, gyerekiség az egész, az, az.

(Folytatása következik.)

A szerkesztőség üzenete:

Piros rózsá. Jónai fog. A legutolsó számot az utóbb megadott címre küldtem.

F. B. Helmeoz. Kettőnél intézkedtem, már megjelent. A két néme lapnál tessék intézkedni, mert ott sokkal drágább.

T. H. Fogaras. Levél megy. Kitétem az ezenneli megjelenő számokat.

Ne közölhető: A cíca.

Kiadja:

A SZERKESZTŐSÉG.

Impunkti
MÜLLER-
főle
Anhracen
TENTIA-
val.
6-30
2

5 kr.

Kitünő sütőpor
körülbelül
40-50 deka 28. 7-3
búzaliszthez
STELLA vegyszerrel-gyár
Ledermann és Partner
BUDAPEST VII.
„STELLA“
SÜTŐPOR jobb
minden BÉCSI gyártmánynál!
Kapható minden jobb fűszerüzletben.
2 dekagramm.

Nyomatott Landesmann Miksa es Tarsa gyorssajtojan Satoralja-Ujhely

Első Zemplénmegyei Mosó- és Tisztító-Intézet.

Van szerencsém a n. é. közönség beces tudomására hozni, hogy Sátoralja-Ujhelyben Dr. Schön Vilmos úr házában 7 évenát fenálló

Mosó- és Tisztító-Intézetemet,

ujból berendeztem és elvállalok mindennemű fehéreneműk, ugymint:

férfi ingek, gallérok, kézelők stb.

a legújabb bécsi módszer szerint a legnagyobb elővigyázattal mosatnak és vasaltatnak.

Intézetemben férfi ötnyök és csipke függő-nyök tisztítását mindenkor elfogadom.

Mosott ingek és gallérok, kézelők vasalását és fényesítését leg-jutányosabb árban elfogadom.

Kiváló tisztelettel 5-10 43

STEIDL MÁRIA.

VIDEKI MECRENDELÉSEK pontosan teljesítetnek.

AZ ELISMERT LEGJOBB TÉGLA!

Herczeg Windisch-Grätz Lajos

mindkét téglagyarában

Sátoralja-Ujhelyben

készül a lejobb minőségű

TÉGLA.

Megrendelések csakis kizárólag a her-

cegi uradalom sátoralja-ujhelyi központi

TEJCSARNOKBAN vétetnek fel

a régi tűzoltó köz és fűtca sarkán.

KITÜNŐ TÉGLA!

**A magyar kölcsönös
állatbiztosítási társaság**

működését megkezdte s ajánlatokat állatbiztosításra

**lovak és szarvas-marhákra
elfogad.**

Bővebb felvilágosítást nyujt: a magyar kölcsönös állatbi-zosító társaság Zemplénmegyei vezérképviselősege

Sátoralja-Ujhelyben:

SCHWARCZ LAJOS

Felső-Zsolyomka, Csehy Péter ur házában.

Hirdetések közlésre jutányos árban felvétetnek